

NS Nyhedsbrev

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1160

08.06.2025 (136)

Hitler i krig: Hvad skete der *egentlig*?

af A.V. Schaerffenberg

Del 7

Kapitel 6: Kampagne i Polen

Sandheden er så skrøbelig, at den har brug for en livvagt af løgne for at beskytte den."

Winston S. Churchill

Da krigen mod Polen næsten var vundet, "rejste Hitler sig i Rigsdagen og pralede af sin triumf over et forsvarsløst folk". Sådan skildrede Walter Cronkite, et talerør for konventionelle historikere og antinazistiske propagandister, polakkerne i 1939. Hans fremstilling er siden blevet et historisk dogme, hvor Polen stadig fremstilles som et fredselkende land, der er for lille og frygtsomt til at forsvare sig mod Hitlers tyranni. Men som nævnt i det foregående kapitel gjorde polakkerne de britiske og franske allierede rasende med deres stædige afvisning af at forhandle fredeligt. Og de var på ingen måde "et forsvarsløst folk". Da det mo-

derne Polen var blevet skabt i kølvandet på Første Verdenskrig, pressede marskal Jozef Pilsudski på med omfattende oprustningsprogrammer for at matche sin aggressive udenrigspolitik. Han var kendt som en krigerisk ballademager i hele Østeuropa og var involveret i træfninger med alle sine naboer, inklusive tyskerne i Schlesien, som faktisk var "et forsvarsløst folk" i begyndelsen af 1920'erne, da han besatte deres land i åbenlys strid med folkeretten. Selv de allierede ophavsmænd til Versailles-traktaten skældte polakkerne ud for deres kujonagtige ofring af afvæbnede tyskere.

Pilsudski iscenesatte samtidig et regulært angreb på Sovjetunionen. Selv om det mislykkedes, forhindrede han Sovjet i at foretage en modinvasion af Polen. Den dag, nationalsocialismen blev valgt til magten i Tyskland, sendte Pilsudski uden provokation en hemmelig udsending til Paris, hvor en fælles invasion af Riget blev foreslået. De dårligt forberedte franskmænd var forfærdede og afviste at overveje hans kriminelle forslag om at føre uerklæret krig mod en nation, der var for svag til at have truet nogen, og da slet ikke de krigeriske polakker. Pilsudski var gift med en jødinde, hvilket forklarede hans personlige fjendtlighed over for tyskere i almindelighed og nationalsocialismen i særdeleshed.

Som nævnt i det foregående kapitel underskrev den polske regering en venskabsstraktat med Riget i januar 1934. Samtidig sendte Pilsudski sin ambassadør, Millstein, til Litauen i et hemmeligt forsøg på at lokke ledelsen i den baltiske nation ind i en fælles militær alliance mod Tyskland. Millstein, som var svigersøn af det internationale bankhus Rothschild i Paris, blev køligt modtaget af litauerne, hvis gamle hovedstad, Vilnius, var blevet indtaget og stadig blev holdt af den dobbeltspillende Marshall.

Efter hans død af kræft eller gift i 1935 fortsatte den polske våbenproduktion med uformindsket styrke, men nogle embedsmænd i Warszawa begyndte at forstå det selvmorderiske i at modarbejde både Stalin og Hitler på samme tid og lænede sig op ad en *tilnærmelse til det nye Tyskland*. Langsomt gled de to lande sammen, indtil Bullitts sirenesang om let erobring lullede polakkerne ind i deres undergang. I august 1939 nåede den folkelige agitation mod Hitler i Polen feberhøjde, hvilket resulterede i uhæmmede pøbelaktioner rettet mod landets 1,5 millioner tyskere. Hvor mange af dem, der blev slæbt ud af deres hjem og tævet eller stenet til døde af den ophidsede pøbel, er aldrig blevet fastslået præcist, selv om Internationalt Røde Kors anslår, at tallet var over 3.000 mænd, kvinder og børn over en periode på tyve år, der begyndte i 1919. Omkring 500 tyske statsborgere blev myrdet af de ophidsede polakker alene i 1939. Schweiziske optegnelser, der dokumenterer polske grusomheder mod det tyske mindretal, har været tilgængelige for offentligheden i mere end 60 år, men er en overset faktor i det polsk-tyske forhold før Anden Verdenskrig.

Mens britiske militærstrateger konfererede i London med deres polske bønder, offentliggjorde Polens førende avis, *Kurier Polski*, banneroverskrifter, der krævede: "Tyskland skal ødelægges!" (*Goebbels*, s. 304). De hysteriske tilstande i sensommeren 1939 blev beskrevet af en tysk ubådskaptajn, Werner Hartmann. "I ugevis havde der været uro i Polen," huskede han. "Aviserne og kabaretterne hånedes det tyske folk. Tyske statsborgere blev uden grund anklaget og arresteret. Etniske tyskere blev lynchet. General Ironside (britisk chef for den kejserlige generalstab) inspicerede den polske hær. Storhedsvanvittige militærfolk talte om slaget ved Tempelhof (dvs. Berlin) og "grænsen" ved Elben. Danzig blev systematisk afskåret, og Gdingen --- en skizofren formation af halvfærdige betonblokke og træhegn langs havet --- skulle blive Østeuropas store havn. Hver dag rapporterede avisoverskrifterne om nye og mere bekymrende udskejelser af denne eskalerende chauvinisme. Engang hævdede de, at en polsk flåde ville forberede et Salamis i Østersøen for os, og at bølgerne ville blive røde af vores blod hele vejen til Rügens hvide kridtklipper" (33).

Alligevel havde Hitler ingen intentioner om at spille sine fjender i hænderne ved at starte en krig, hvis udfald ingen kunne gætte. Frustreret over hans jernhårde selvkontrol beordrede myndighederne i Warszawa på vanvittig vis polske specialstyrker til at angribe den lille tyske grænseby Gleiwitz, som de faktisk besatte den 31. august 1939. I alt foretog polakkerne ca. 35 angreb på tværs af Det Tredje Riges østlige grænser, angreb som aldrig nævnes af hofhistorikere, der er opsat på at fremstille Hitler som den eneste aggressor. Selv nu forsøgte han at forhandle sig frem til en afslutning på kampene. Som forfatterne til den antinazistiske *Marshall Cavendish Illustrated Encyclopedia of World War Two* måtte indrømme: "Den tyske invasion af Polen blev indledt, efter at den polske ambassadør i Berlin nægtede at se Hitlers forslag til en fredelig løsning på problemet med Danzig og korridoren" (22). Da hans land var under angreb, havde Føreren ingen anden mulighed end at beordre modforanstaltninger. Derfor fik polakkerne om morgenen den 1. september, hvad de ønskede, da Blitzkrieg faldt over dem som Guds vrede.

Netop da demonstrerede Duce sin vilje til fred ved at anmode om en femmagtskonference i Paris den 5. september "for at undersøge klausulerne i Versailles-traktaten, som er roden til problemerne". Hitler indvilligede og fortalte briterne og franskmændene, at han ville indstille sit angreb og trække sig tilbage fra Polen, hvis han blot fik lov til at beholde den tyske by Danzig - tysk. Over for denne umiddelbart rimelige anmodning foretrak de vestlige demokratier krig med alle dens gensidigt katastrofale konsekvenser.

Polen havde oprustet i tyve år. Og et blik på landets militær er nok til at vise, at polakkerne næppe var "forsvarsløse". De mobiliserede en million mand stor hær i tredive moderne udstyrede infanteridivisioner, der blev bakket op af et "nationalt

forsvar" på 100.000 reservister. *Cavendish Encyclopedia* beskriver Polens hær som "en af de største i verden"(22). Det polske infanteri blev støttet af en panserbrigade med ikke mindre end 300 kampvogne, hvilket gør de allieredes myte om Polens operakavaleri som landets eneste forsvarsmiddel til skamme. Polakkerne havde ganske vist hesteregimenter (37 i alt), men det havde alle andre moderne nationer i verden også - inklusive Tyskland og USA; kavalerienheder var stadig en integreret del af moderne krigsførelse.

Det er ukendt for de fleste, der studerer Anden Verdenskrig, at polakkerne havde en moderne flåde bestående af fem ubåde, fire destroyere, seks minestrygere og en minelægger. Selv om disse styrker virker beskedne sammenlignet med andre flåder, var de velegnede til Østersøens begrænsede område og helt sikkert mere tidssvarende end deres tunge modstander, det forældede *Schleswig-Holstein*, som affyrede de første tyske skud i Anden Verdenskrig. Warszawas flådestyrker fortsatte med at kæmpe længe efter hovedstadens fald i oktober 1939. Et halvt år senere, den 8. april 1940, blev det tyske transportskib *Rio de Janeiro* sænket i Østersøen af en polsk ubåd, *Orzel*.

Polakkerne havde en flyflåde på næsten tusind fly. Den avancerede P.37 "Elk" mellembomber fløj 40 miles i timen hurtigere end Tysklands bedste mellembomber, Heinkel He 111H-16, selv om begge fly havde en tilsvarende nyttelast på 5.600 pund bomber hver. Det enmotorede bombefly PZL P.23 var den mest udbredte flytype i det polske luftvåben i begyndelsen af krigen. 114 eksemplarer gjorde tjeneste i førstelinjeenheder, og yderligere 11 blev modtaget som erstatninger. Den robuste *Karas*, eller "Karpe", kunne operere fra improviserede flyvepladser og havde en bombelastning på 1.330 pund ved 186 m.p.h. og var bevæbnet med både ryg- og ventralskytter, hvilket gjorde den bedre forsvaret end de tyske modstykker, den tomotorede Messerschmitt-110 eller Stuka-dykkerbomben.

Men det polske luftvåbens førende jagerfly var det smidige PZL P.11, et højvinget monoplan produceret af Warszawas *Panstwowe Zakłady Lotnicze*, National Aviation Plants. Selvom P.11 var langsommere end de fleste af sine modstandere i Luftwaffe, var den hurtig og meget manøvredygtig. I hænderne på en dygtig flyver (og mange polske flyvere var fremragende flyvere) var P.11 en formidabel modstander. De fleste historier om Anden Verdenskrig undlader at nævne, at den første luftsejr i den polske kampagne blev vundet af en enkelt P.11-pilot over to mellemstore Dornier-bombefly. Og 285 Luftwaffe-fly, der gik tabt under den korte kampagne, vidnede om det polske luftvåbens kampevner.

Mens Messerschmitt Me 109E var det polske krigsfly overlegen (ligesom det var alle andre jagerfly i verden på det tidspunkt), var P.11 på niveau med og endda bedre end forfølgelsesmodeller, der blev fløjet af samtidige luftstyrker over hele verden. P.11 var lige så god, hvis ikke bedre, end Ruslands Polikarpov-dobbeltfly,

Italiens CR-42, RAF's Gloster *Gladiator*, Japans Mitsubishi A5M (USA's kode-navn, *Claude*) eller det amerikanske Brewster *Buffalo* - alle frontlinje-krigsfly i 1939. Langt fra at være "stort set forældede" var de polske fly standard eller bedre for deres tid, og nogle gange, som i *Elk's* tilfælde, topmoderne maskiner.

Mainstream-beretninger om Anden Verdenskrig fremstiller altid modstandere, der er besejret af nationalsocialister, som svage eller forsvarsløse for at opretholde propagandabilledet af Hitlers tilhængere som bøller, der aldrig kunne vinde en fair kamp. Deres intentioner er indlysende og ekstrahistoriske. De titusinder af døde, savnede og sårede i Wehrmacht på mindre end en måneds kamp er bevis på, at tyskerne ikke bare spadserede gennem Polen til en let sejr. At nedgøre den polske modstand som "nytteløs" eller "ynkelig" er at nedgøre de landtropper, sømænd og flyvere, der kæmpede så dygtigt og modigt for deres land, forrådt som de blev af de vestallierede og deres egne ledere. Som Adolf Hitler selv offentligt indrømmede i Danzig efter felttoget: "Lad os nu yde de polske soldater fuld retfærdighed. Polakkerne har kæmpet tappert mange steder. Deres underofficerer gjorde deres yderste. Deres officerer manglede intelligens. Deres øverste kommando var en absolut fiasko. Deres organisation var bare polsk."

Der findes ikke noget bedre eksempel på sandheden i hans vurdering end polakernes forsvar af Westerplatte foran havnen i Danzig. Siden 1924 havde de i al hemmelighed bygget halvøen om til en vigtig militær transitfacilitet i strid med Warszawa-politikernes løfter til Folkeforbundets forhandlere, der forsøgte at pacificere det potentielle brændpunkt mellem Tyskland og Polen. Ifølge den polske historiker Maciej Jonasz: "Det skal bemærkes, at placeringen af kælderpositionerne (i det væbnede citadel) skulle holdes skjult, da deres eksistens var forbudt i henhold til den aftale, der regulerede anlæggets eksistens. De blev endda holdt hemmelige for det yngre menige personale i vagten, som blev udskiftet hver sjette måned. Kun officererne og de ledende underofficerer kendte til de underjordiske kampstillinger ... " (66). Dette slør af streng hemmeligholdelse skjulte en betonforstærket, topmoderne, bevæbnet installation med adskillige maskingeværstillinger, morterer og artilleri, der var bemannet med et kompagni af elitetropper. Eksistensen af en sådan hemmelig, endda ulovlig befæstning *femten år* før udbruddet af Anden Verdenskrig afslørede polske forberedelser til konflikt med Tyskland, og længe før Hitler, som stadig beskyldes for at have fremprovokeret fjendtligheder med Polen, overtog embedet.

Den 1. september indledte tyskerne et frontalt angreb på Westerplatte, uvidende om omfanget af forsvaret, og de blev skudt ned, før de kom i nærheden af det skjulte citadel, idet deres pansrede angreb blev knust af polakkernes 75 mm feltkanon. Det ældre krigsskib fra dreadnought-æraen, *Slesvig-Holsten fra 1909*, kom dem til undsætning. Jonasz skriver, at det polske feltartilleri "blev opdaget af slag-

skibets udkigsposter, og der blev straks rettet kraftig ild mod det. Det første skud fra flåden ramte stammen på det træ, som 75 mm'eren var placeret under, og de næste to kom tæt nok på til at sætte kanonen helt ud af spillet. (Kanonen blev senere repareret og brugt af tyskerne og sluttede sin karriere i Stalingrad-lommen)" (68, 69).

Den seje, gamle krigshest holdt stand og sendte et stigende antal fuldtræffere ind i anlægget. "Den brutale spærreild, hvor slagskibet affyrede sine enorme kanoner ind i anlægget fra kun 400 meters afstand, blev opretholdt indtil kl. 21.00. Det fik polakkerne til at evakuere Strong-point Prom, hvis personale trak sig tilbage for at hjælpe med at bemande Guardhouse One. Warrant Officer Gryczman vidnede om intensiteten af ilden, da han gav ordren til at trække sig ud: "Jeg har overlevet to krige, men jeg har aldrig set noget lignende!"

Den polske Westerplatte holdt stand i en uge mod tyskerne, som kunne være ridderlige over for en beslutsom fjende. "Efter overgivelsen", fortæller Jonasz (71), "fik de polske officerer lov til at beholde deres sabler som et tegn på den respekt, forsvaret havde opnået hos deres modstandere." Polakkerne led 15 dødsfald, mens 200 til 300 af deres modstandere lå døde.

Mod Polens 30 divisioner, en panserbrigade og 842 operative fly stillede Tyskland med 106 divisioner, seks panserdivisioner og 3.000 krigsfly. Sammenligningen er dog misvisende, fordi mere end halvdelen af disse Wehrmacht-styrker skulle være klar med et øjeblikks varsel til at imødegå forventede angreb fra Storbritannien og Frankrig i vest. Selv om tyskerne havde en numerisk og teknologisk overlegenhed i forhold til polakkerne, var deres fordel ikke så udtalt, som den så ud på papiret.

De polske ledere gjorde sig aldrig nogen illusioner om, at de kunne vinde alene over Hitler. Deres strategi om at forsinke den tyske fremrykning, indtil de vestallierede kom dem til undsætning, var naturligvis udelukkende baseret på britiske og franske løfter. General Tadeusz Kutrzeba, direktør for det polske militærakademi og berømt under felttoget som leder af Bruza-flodens modoffensiv, vidste, at "det vil være nødvendigt at vente på hjælp fra Frankrig. Polen vil være nødt til at stole på sine egne styrker i seks til otte uger, selv hvis franskmændene reagerer prompte". Men Føreren havde ikke tænkt sig at give dem så meget tid. Den franske øverstkommanderende, general Gamelin, sagde: "Jeg kender den polske hær perfekt. Dens tropper er fremragende, og dens ledere kan ikke roses. Polakkerne vil holde ud, og vi vil ikke spille tid på at komme dem til hjælp. Polakkerne vil holde ud i mindst seks måneder, og vi vil komme dem til hjælp via Rumænien."

Men den tankegang var forankret i de forældede strategier fra Første Verdenskrig. De allierede kommandanter antog, at de havde brug for mindst tre uger

til at gøre deres styrker klar, og på det tidspunkt havde tyskerne allerede afsluttet krigen i Polen. Chokeret over Wehrmachts hurtige fremrykning forsøgte franskmændene at iværksætte operationer mod Vesttysklands forsvar mellem floderne Rhinen og Mosel. Men på grund af udvalgets uansvarlighed og den endemiske korruption, som kendetegner demokratier overalt, tog det Frankrig en uge at organisere sit angreb.

På det tidspunkt var den blevet iværksat for tidligt og var mindre end halvhjertet. Da tyskerne trængte meget hurtigere og dybere ind i Polen, end de allierede chefer havde drømt om, kom general Gaston Pretelat, der var leder af offensiven, under stærkt politisk pres for at angribe Vesttyskland med det samme, klar eller ej. Han samlede i al hast 31 divisioner, herunder 14 førstelinjeenheder, fra den franske 2. armégruppe. På trods af denne formidable styrke under hans kommando rykkede Pretelat frem med frækhed mod den overvældende undertallige tyske 1. armé på knap 17 divisioner. Til deres forfærdelse fandt franskmændene ud af, at Siegfried-linjen, der beskyttede den tyske grænse, lå for langt bag fronten, hvilket tvang deres artilleri til at lægge sig under fjendtlig ild, før de kunne angribe forsvarsværkerne. Desuden viste Siegfried-linjen sig at være uigennemtrængelig for 155 mm granater. Selv efter at franskmændene havde opstillet deres 220 mm og 280 mm kanoner - de største på jorden - stod Siegfried-linjens forsvar af armeret beton uskadt, selv om Pretelats kanoner var hurtige og meget præcise. Siegfried-linjen holdt stand og gav ny mening til udtrykket "tysk stål".

I mellemtiden erobrede general Edouard Reuquins 4. armé med sin venstre flanke ved Saar 7,5 kilometer tysk territorium. Samtidig overtog general Condes 3. armé en fremspringende del af Warndt-skoven. Fra disse stillinger forberedte Pretelat et direkte angreb på Siegfried-linjen, som skulle indledes den 17. september. Men på det tidspunkt var Warszawa belejret, og de polske hære var drevet på flugt. Yderligere operationer virkede meningsløse, så de blev afblæst. Ironisk nok var den planlagte dato for Pretelats offensiv samme dag, som russiske tropper gik ind i det østlige Polen, en begivenhed, der skulle have været koordineret med Frankrig for at presse Tyskland ind imellem. Men i det mindste forsøgte franskmændene at opfylde deres del af aftalen, selv om det var halvhjertet. Briterne, som polakkerne havde fået alle mulige faste forsikringer om militær hjælp fra, løftede aldrig en finger for at hjælpe dem. Englænderne havde hverken midler eller intentioner om at redde Polen, som de nu var ivrige efter at udkæmpe en krig om mod Tyskland, uanset påskuddet.

Det, der virkelig besejrede polakkerne og samtidig stoppede enhver offensiv fra de vestallieredes side, var det tætte samarbejde mellem hurtigt fremrykkende motoriserede panserstyrker og Luftwaffe. Denne nye koordinering var afhængig af, at lokale luftkommandører arbejdede sammen med officerer på jorden. Denne

unikke, yderst effektive kombination af tjenester var ukendt i den klassebevidste struktur i ikke-nationalsocialistiske militære kredse. Den var et resultat af den ånd af classesamarbejde, som Adolf Hitler havde inspireret sit folk med. Junker Ju 87 Stuka'erne fungerede som flyvende artilleri og sprængte huller i fjendens stillinger, som panservognene strømmede igennem i stort antal.

Denne hidtil usete taktiske brug af fly og kampvogne blev udtænkt af Luftwaffes chef, Reichsmarschall Hermann Göring, som det bedste middel til at slå Polen ud, før franskmændene havde tid til at organisere en alvorlig trussel mod det svage forsvar i det vestlige Tyskland. Derfor slog tyske luftdivisioner store huller i Polens befæstninger langs grænsen. Gennem disse huller stormede invasionssavantgarden fra Hærgruppe Syd om morgenen den 1. september. Junker-, Heinkel - og Dornier-bombefly fortsatte med at skære livslinjerne over for de fjendtlige styrker på landjorden, især alle veje og jernbaner, der førte polske forstærkninger og forsyninger til fronten. De isolerede slagmark efter slagmark og lammede dermed kommunikation og transport og forhindrede massive modangreb mod pansertropperne.

Et vigtigt mål for denne første *Blitzkrieg*, eller "lynkrig", var den øjeblikkelige ødelæggelse af det farlige polske luftvåben på landjorden. Men Luftwaffe fangede og ødelagde kun 30 fjendtlige fly, der stadig var parkeret i nærheden af og i deres hangarer. Polakkerne havde klogt nok spredt deres krigsfly ud over hele landet på adskillige flyvepladser. Derfor skulle deres luftvåben ødelægges i luftkamp. Og det blev det. P-23-flyene var meget i aktion i felttogets første to uger, hvor de angreb tyske motoriserede kolonner og panserkolonner. Men Messerschmitt-piloter decimerede styrtbomberne, før de fleste af dem kunne nærme sig deres mål. De fremtrædende Karas-enheder led mere end 85 % tab og efterlod kun 17 "Carps", som slæbte sig over grænsen til Rumænien, hvor de blev beslaglagt på en skammelig måde.

Men polakkerne kæmpede videre med tapper beslutsomhed. Den 7. september opnåede det polske luftvåben sin største enkeltstående luftsejr ved at skyde 15 tyske fly ned i én kamp. Warszawa havde et topmoderne varslingsystem, som overraskede Luftwaffes flyvere. Når de ankom til den polske hovedstad, stod der allerede sværme af P.11-jagere og ventede på dem. Ifølge major F. Kalinowski fra det polske luftvåben "blev der i sommeren 1939 etableret et net af observationposter omkring Warszawa, som skulle give tidlig advarsel om fjendtlige fly, der nærmede sig. Disse poster skulle videregive oplysninger via radio og telefon til forfølgelsesbrigadens operationsrum, hvorfra alle scramble-ordrer blev givet".

Mens Luftwaffe-piloterne kæmpede om kontrollen over himlen, blev de distraheret fra deres hovedformål: at støtte deres våbenfæller på jorden. Fra den 15. til den 18. september smadrede de polske 11. og 38. divisioner fra "Sosnkowski-

gruppen" derfor tre forsøg på omringning, som den tyske 14. armé havde foretaget. Polakkerne marcherede hele natten og kæmpede om dagen og besejrede alle Wehrmachts forsøg på at forhindre dem i at krydse den strategiske San-floden. Undervejs erobrede de 20 artilleripjecer og 180 køretøjer fra tyskerne. Tidligere var kampvogne fra 4. panserdivision blevet slået tilbage i deres mislykkede overraskelsesangreb på Warszawa. Da 35. panserregiment og 12. riffelregiment rykkede frem gennem hovedstadens forstæder, kom de under intens beskydning fra artilleri, der faktisk var rettet mod selve byen. De led store tab og blev tvunget til at trække sig tilbage. Men ikke langt bag dem stormede den mægtige 10. armé. Den løb op til Weichsel ved Gora Kalwaria, hvor den fuldstændig decimerede Lotz' elitehær.

Marskal Rydz-Smigly, Polens øverstbefalende, var forfærdet over den hurtige udslettelse af hans største kampstyrke og beordrede en generel, forsinket tilbagetrækning mod øst. De magtfulde Pomorze- og Poznan-armeer, som bestod af fire infanteridivisioner og to kavaleribrigader - en hel armégruppe - ledte denne kæmpende tilbagetrækning mod Warszawa. De indtog stillinger i nærheden af Kutno, nær Bzura-floden, ca. 65 km vest for hovedstaden, under ledelse af general Kutrzeba. Den 10. september, da de forsøgte at krydse floden, blev polakkerne udfordret af den talmæssigt underlegne tyske 10. armé, som var stormet op fra Lodz for at spærre deres passage.

Polakkerne greb initiativet til at starte deres egen modoffensiv og gik til angreb med rasende beslutsomhed, erobrede brohoveder nær Lowicz og trængte den tyske 30. infanteridivision tilbage. Den 10. armé blev afskåret fra sine forsyninger, og hele flanken af værnemagts armégruppe syd var pludselig truet. En frygtelig omvæltning var nært forestående, og hele kampagnen var i fare, da Luftwaffe kom til undsætning. Med otte eller flere missioner om dagen pulveriserede Henschel 123-angrebsfly og Stuka-stupbomber de fjendtligt holdte brohoveder og lammede de polske forsvarsstillinger omkring Dzialoszyn og Czeszochowa. Messerschmitt Me-110 med to motorer beskød store koncentrationer af general Kutrzebas bedste tropper, som blev yderligere decimeret af Dornier- og Heinkel-mellemstore bombefly. Polakkerne og deres heste blev vanvittige af panik under den langvarige syndflod af faldende bomber og granater.

Det var nu muligt for den tyske 8. armé at forbinde sig med den belejrede 10. armé, og yderligere luftangreb gjorde det muligt for dens motoriserede divisioner og panserdivisioner at trænge nordpå og spidde de kombinerede Pomorze- og Poznan-armeer i flanken. Som smerteligt sårede slanger kastede de sig over tyskerne omkring Lowicz og Sochaczew, hvor utroligt ondsksfulde nærkampe rasede frem og tilbage, indtil polakkerne gradvist blev omringet og afskåret ved Kutno. En uges intense kampe i divisionsskala endte den 10. september med, at 170.000

polske soldater overgav sig.

Luftwaffes bombefly fulgte straks op på deres succes og kastede sig over den polske 7. division, der stadig holdt stand ved Czystochowa. En hel dag med uafbrudt beskydning og bombing fra Luftflotte 4 tvang hele divisionen til at overgive sig i *massevis*, og det var første gang, at et luftvåben havde tvunget så store enheder på landjorden til at nedlægge våbnene. Bare fem dage senere gentog piloterne fra Luftflotte 4 deres historiske sejr, da de tvang et endnu større antal fjendtlige tropper til at overgive sig syd for Radom, hvor polakkerne var omringet af en jernring af panservogne.

Slaget ved Bzura var slut, men ikke Rydz-Smiglys håb om at muliggøre franske angreb mod Vesttyskland ved at holde Wehrmachts fremrykning tilbage. Faktisk havde general Pretelats mænd allerede indledt deres angreb på Siegfried-linjen. Den franske intervention begyndte faktisk at have en effekt på den polske kampagne, da Göring pludselig trak yderligere 400 mellemstore bombefly tilbage til Vestfronten, netop som luftoperationerne over Warszawa var ved at gå i gang mod de beslutsomme forsvarere, der spillede på tid. Klodsede transportfly, de ærværdige Junkers Ju-52'ere, blev presset til at gøre nødtjeneste som bombefly, en rolle, som de var helt uegnede til. Kun tredive "Auntie Jus" blev pakket med kasser med to-punds fosforbrandbomber. De blev bogstaveligt talt håndteret ud af lastrumsdørene af to soldater, der var tildelt hver Junkers!

For at afslutte det polske felttog så hurtigt som muligt greb Hitler for første gang ind i kampene. Indtil nu havde han givet sine generaler frie hænder i deres krigsførelse. Men de bevægede sig ikke hurtigt nok. Føreren havde ønsket at slå Polen ud i løbet af tre uger, så han havde tid nok til at forberede sit forsvar mod de allieredes forventede angreb fra vest, som faktisk allerede var begyndt. For at opsamle resten af de polske styrker øst for Weichsel beordrede han 14. armé til at svinge mod nordøst fra L'vov. Dens XIX. panserkorps gik i fælden, og kampagnen var så godt som slut. Nu var Warszawa fuldstændig omringet. Da alle Polens væbnede styrker enten var ødelagt eller drevet på flugt, var det meningsløst at forsvare hovedstaden. Tyskerne beordrede forsvarerne til fredeligt at overgive sig og undgik dermed unødvendige blodsudgydelser. Polakkerne troede dog stadig på, at de ville blive reddet af de vestallierede og nægtede. Som svar koncentrerede Göring 1.776 bombetogter på bare 48 timer og tvang Warszawa til at kapitulere den 27. september. Forsvarerne blev ikke mishandlet, men tildelt krigens ære af general Blaskowitz, øverstbefalende for den tyske 8. armé, en gestus, der på smuk vis afspejlede hans og værnemagtens sans for ridderlighed og menneskelighed, kvaliteter, der senere viste sig at være stort set fraværende hos de allierede.

Kampagnen havde været kort, men brutal, med 10.572 tyske dødsofre, 3.400 savnede (formodede døde) og 30.322 sårede. Mere end 694.000 polakker blev ta-

get til fange. Før overgivelsen i Warszawa forlod Rydz-Smigly, Beck og alle de andre, hvis arrogance og grådighed havde ført til den, det polske folk midt i deres elendighed ved at flygte til Rumænien. Det var herfra, at general Gamelins lovede franske tropper skulle have reddet Polen i tide. Men alt, hvad de polske konspiratorer fandt i Rumænien, var internering. Andre polakker flygtede til England, den selvsamme nation, som havde forrådt deres land, for at fortsætte en hjernedød, selvdestruktiv kamp mod Hitler. Det viste sig, at disse uforlignelige fjolser oplevede den dag, hvor deres dobbeltmoraliske britiske kammeraters sovjetiske allierede blev afsløret i at have henrettet omkring 15.000 polakker i massakren i Katyn-skoven i april 1943.

Da den proallierede leder af Polens eksilregering, general Wladyslaw Sikorski, krævede, at grusomheden blev undersøgt, myrdede den britiske efterretningstjeneste ham tre måneder senere i et fingeret flystyrt ved Gibraltar af frygt for, at han ville støde Stalin fra sig på et tidspunkt, hvor Storbritannien havde brug for sovjetisk deltagelse. Churchill og Roosevelt ignorerede massebordet på deres polske allierede, som tidligere havde givet dem så stor propagandaværdi, og gjorde sig helt af med dem på den berygtede Teheran-konference, hvor de overgav hele Polen til de sovjetiske dæmoner.

Derimod ønskede Hitler at bevare en uafhængig polsk stat, men var blevet forhindret i det af Stalin, som krævede en deling af Polen som pris for sin ikke-krigsførelse (*Cavendish*, 37). Sovjet havde bestemt ikke ret til særlige hensyn, da de kun lige akkurat overholdt deres del af ikke-angrebspagten ved at invadere Polen, *efter at* kampagnen allerede var blevet besluttet den 17. september. De var bange for polakkerne, som næsten havde væltet deres kommunistiske imperium mindre end tyve år tidligere, da marskal Pilsudskis hære havde invaderet Sovjetunionen. Derfor deres feje hævn over dette besejrede folk.

Det polske forræderi så ud til at give næring til sig selv. I august 1944 indledte polakkerne en væbnet opstand mod de tyske besættelsesmyndigheder på opfordring af en sovjetisk radioudsendelse, der lovede massiv russisk støtte. **Waffen-SS** svarede igen ved at reducere den polske hovedstad til rygende ruiner i angreb, der var langt mere ødelæggende end Luftwaffes luftoffensiv i 1939. Mens polakkerne udkæmpede endnu en tåbelig og dødsensfarlig kamp mod tyskerne, kunne de se tropper fra Den Røde Hær stå klar til at hjælpe dem i Warszawas østlige udkant. Men Stalin beordrede sine styrker til at trække sig tilbage og lade polakkerne "stege i deres egne safter". Da briterne bad om tilladelse til i det mindste at flyve forsyninger ind i Warszawa, nægtede han. Kort efter blev oprøret slået ned med store tab af menneskeliv til følge. Endnu en gang havde polakkerne ladet sig narre af gennemskuelige løfter fra udlændinge, som ikke betragtede deres land som andet end en brik i fremmede mål.

Alt dette og mere til led polakkerne under, fordi de nægtede at tage hensyn til Adolf Hitlers rationelle anmodning: at få en enkelt by tilbage, som ikke tilhørte dem. Hvor ubetydelig, endda smålig, virker dette forhandlingsspørgsmål ikke sammenlignet med det enorme panorama af ødelæggelse, død og lidelse, der fulgte for Polen og resten af verden!

Ingen anden nation på jorden kunne uden tvivl have besejret Polens væbnede styrker på en million mand på mindre end en måned. De allieredes planer om at forsinke den tyske fremrykning og dermed give Frankrig tilstrækkelig tid til at angribe i vest var fornuftige ud fra datidens strategiske standarder. Ingen, ikke engang Hitlers egne generaler, troede, at polakkerne kunne overvindes på lidt mere end tre uger. Som sådan fortjener han det meste af æren for sejren, primært på grund af hans insisteren på jordbaseret luftstøtte og hans enorme omringning af fjendens styrker øst for Weichsel, hvor polakkerne mistede alt håb om langvarig modstand.

Kampagnen var faktisk en triumf for nationalsocialistisk genialitet og mod over smålige sammensvorne, der forsøgte at knuse den hvide races største håb. Men den var også katastrofal for et værdifuldt folk, der blev forrådt af grådige politikere og udlændinge med ekstra-polske dagsordener. Endnu værre var det, at 1939's gensidige nedslagtning af ariske mænd i Polen var en tragedie for den vestlige civilisation, hvor dens store broderkrig og Vestens virkelige forfald begyndte.

